

העתונות היהודית בארצות הברית

היבטים כלכליים

ניל רובין

ורואים אור ב: אטלנטה (ג'ורג'יה), בולטימור (מרילנד), בוסטון (מסצ'וסטס), דטרויט (מישיגן), בירמינגהם (אלבמה), שיקגו (אילינוי), קליבלנד (אוהיו), העיר ניו יורק (ניו יורק), פאלם ביץ' (פלורידה), פיניקס (אריזונה), פילדלפיה ופיטסבורג (פנסילבניה), סן פרנסיסקו (קליפורניה) וסיאטל (ווישינגטון). התשובות היו כמובן שונות אלה מאלה, ושיקפו שווקים שונים ומודלים שונים של בעלות, כפי שיפורט בהמשך.

מאמר זה מסתמך גם על ניסיוני האישי שנרכש ב-15 שנות עבודה בעתונות היהודית. כיום אני משמש כעורך בכיר של הבולטימור ג'ואיש טיימס. בעשר שנותי בחברה המוציאה לאור עתון זה, עבדתי כעורך או כעורך משתתף בעתונים שהיו בבעלותה. בעבר עבדתי כעורך משנה במשך 18 חודשים ואחרי כן כעורך במשך שש שנים באטלנטה ג'ואיש טיימס (בשנים 1991-1998). עבדתי גם כעורך משתתף בבשורה של עתונים אחרים שלנו שכיום כולם נמכרו.

בכל תפקידי עבדתי בשיתוף פעולה קרוב עם המו"לים. אחד מהם הכניס עמוק לראשי את עובדות החיים: "לעבודה שלך יש השפעה ישירה על השורה התחתונה, אשר לה יש השפעה ישירה על המשאבים העתידיים שלך, שלא לדבר על המשכורת שלך".

עכשיו, בתפקידי כסגן נשיא של אגודת העתונות היהודית-אמריקנית, אני דן כל הזמן עם עורכים ומו"לים שונים בכל ההיבטים של התחום שלנו. עניינים כלכליים/פיננסיים - החל במשכורות של הכתבים, בהתייקרות התוצאות של ההדפסה והדיוור, בתמיכה של הפדרציות היהודיות, וכלה בקשיי ההפצה - הם תמיד חלק מסדר היום. אולם כדי להבין את צומת הדרכים הכלכלי שבו ניצבת העתונות היהודית היום, יש צורך בסקירה קצרה כדי להבין את הרקע הבסיסי של הנושא שבו אנהגו דגים.

כיצד הכל התחיל

פטר סטיווסנט, מושל ניו אמסטרדם (שמה הקודם של ניו יורק), לא התלהב, בלשון המעטה, להתיר בשנת 1654 ל-23 פליטים יהודיים המושבה הספרדית ברזיל להתיישב בקהילה שלו. אולם, הלחץ שהפעילו היהודים הספרדים, שהגיעו על סיפון אנייה של "החברה ההולנדית של הודו המערבית", אילץ אותו לשנות את דעתו. ככלות הכל, חברה זו היא שהקימה את ההתיישבות שבה משל. וכך קיבלו יהודים אלה היתר להקים את מה שעתיד להפוך לקהילה היהודית הראשונה ביבשת אמריקה.

ישנה אמרה: "אם נפל עץ ביער, ואיש לא שמע, האם הוא באמת נפל?" בעולם העתונות מנוסחת אמרה זו אחרת: "אם נפל עץ ביער, והתקשורת לא דיווחה על כך, האם הוא באמת נפל?" אבל, בעתונים היהודיים בצפון אמריקה בוצע שיכתוב נוסף: "אם נפל עץ ביער, והעתונים היהודיים לא כתבו על כך, מחשש שהוא נפל ביער של נדבן ידוע אשר עלול לכעוס אם העתון היהודי המקומי ידווח על כך, האם הוא באמת נפל?"

עד כמה שהדבר נשמע מוזר, העתונות היהודית בצפון אמריקה, המכונה "העתונות האנגלו-יהודית", היא נושא מורכב ולעיתים אף קשה להבנה. היא משתנה במידה רבה מעיר לעיר, הן בתחומי העיסוק שלה, והן באיכותה. רובם המכריע של המחקרים ו/או המאמרים העוסקים בעתונים האלה כיום מטפלים במספר נושאים עיקריים:

- ◆ ההיסטוריה הכללית של כתב עת מסוים, בדרך כלל מאמרים או מונוגרפיות שפורסמו על-ידי עתונים אלה עצמם, או על ידי אגודות להיסטוריה יהודית, לרגל יום שנה של העתון.
- ◆ ההתמודדות של עתונים יהודים אמריקניים עם המציאות הקשה והמוזעזעת של השואה באירופה (נושא זה עמד במרכזן של מספר עבודות דוקטורט).
- ◆ ההתייחסות לדילמות אתיות, כגון ההחלטה השנויה במחלוקת של הרושינגטון ג'ואיש וויק ב-1986 לחשוף את הרכבת האווירית שהעלתה יהודים מאתיופיה לישראל. הפרסום הביא להפסקה זמנית של העלייה בנתיב זה.

למרות מחקרים אלה, ולמרות ההתעניינות הכללית הגוברת באמריקה בלימודים אקדמיים בנושאים יהודיים בשלושים השנים האחרונות, הזניחו החוקרים במידה רבה, במודע או שלא במודע, את המחקר על העתונים היהודיים, ועל הדרך שבה העורכים שלהם מבקשים לעצב ו/או להשפיע על התודעה היהודית הכללית.

אכן, מחקר שכזה על העתונות היהודית – ובוודאי של ההיבטים הכלכליים שלה – אינו קיים ביסודו של דבר. בין הסיבות לכך: הקושי להשיג מסמכים של רשויות המס, וסירובם של עורכים/מו"לים לשתף זרים במידע כזה.

מאמר זה מתחיל בחקירת העולם המורכב והמגוון של כלכלת העתונות היהודית. הוא נעזר בכמה מקורות היסטוריים, אולם במרכזו נמצא סקר שנשלח ל-14 עורכי עתונים הפועלים בקהילות יהודיות קטנות, בינוניות וגדולות. עורכי העתונים נשאלו שאלות בנוגע למצבם הכלכלי, ניסיונם בעבר ותוכניותיהם לעתיד. העתונים שנבדקו ראו

[About Us...](#)

[Member Directory](#)

[Become a Member](#)

[Contact Us!](#)

[Job Bank](#)

[Internet Resource Directory](#)

On behalf of the American Jewish Press Association, welcome to our web site. Founded in 1944 as a voluntary not-for-profit professional association for the English-language Jewish press in North America, the AJPA represents more than 150 newspapers, magazines, individual journalists and affiliated organizations throughout the United States and Canada. We welcome your participation.

Annual Conference Denver June 5-8

הם היו בין המתיישבים הראשונים של העיר, שבעקבות השתלטות אנגלית ב-1678 שינתה את שמה לניו יורק, ביתה של הקהילה היהודית בעלת ההשפעה הרבה ביותר בכל העולם – וגם ביתם במחצית הראשונה של המאה הקודמת של מספר ימונים יהודיים (כשפות שונות) מלאי חיים באופן מיוחד.

בשנותיה הראשונות היתה הקהילה היהודית בניו יורק קטנה, קיומה היה נתון בסכנה, והיא לא נזקקה לעתון אנגלו-יהודי. כדי להתעכך בדברים המשפיעים על בני דתם, חברי הקהילה יכלו פשוט ללכת אל השכן בדירה הסמוכה ולשאל על החדשות האחרונות. מנהג זה היה משותף לכל תושבי האזור, בעיקר ביישובים הקטנים יותר. ואכן, העתונים החלו להופיע על בסיס קבוע ביבשת אמריקה רק במחצית המאה ה-18.² מספר היהודים ב-13 המושבות המקוריות של ארצות הברית היה מועט. בזמן מלחמת העצמאות האמריקנית ב-1776, מנתה הקהילה כולה כאלפיים איש בלבד. אולם, עתונים יהודיים החלו כבר להתבסס. "עד ל-1765 ככל מושבה הוץ מדלאור וניו ג'רסי היה עתון [יהודי] אחד לפחות", כשהמדובר בשבועונים בני ארבעה עמודים, כאשר שני העמודים האחרונים היו דחוסים במודעות.³

הלוגו של אגודת העתונות היהודית-אמריקנית AJPA, והודעה על הוועידה השנתית הקרובה. איור זה, כמו כל האחרים במאמר, לקוח מהאינטרנט

תוך עשורים מעטים הפכו עתונים יהודיים מקומיים נפוצים יותר; בד בבד גדלו הקהילות היהודיות במהירות, בשל שטף המהגרים שהגיעו בעקבות המהפכות ומהפכות הנגד במרכז אירופה. בין 1850 ל-1860 גדלה האוכלוסייה היהודית-אמריקנית מ-50,000 נפש ל-150,000.⁴ בתקופה זאת עתונים יהודיים - בעיקר כאלה של מהגרים - היו רבים. המהגרים היהודים, שבאו ממדינות שונות, נזקקו לעתונים שיכלו להתייחס אליהם, הן כיהודים והן כאנשים שהאנגלית אינה שפת האם שלהם.

בהתחלה, מידת ההצלחה הכלכלית של עתונים אלה היתה קשורה באופן ישיר למידת הלכידות (הגיאוגרפית והאתנית) של אנשי הקהילה. מאוחר יותר, במחצית השנייה של המאה ה-20, תחושת הקשר של יהודי האזור עם היהודים שבסביבה הרחבה יותר היתה לגורם המשפיע על הצלחת העתונים. תחושת שיתוף זו גברה עם התגבשות הפרדציות היהודיות, ה-JCC, ומוסדות אחרים של הקהילה. ואמנם פעילותם של רוב העתונים היהודים היוצאים לאור היום החלה כבר אז. חלקם היו עתונים אזוריים, כמו הסאותרן יסראלייט, שנוסד בשנות ה-20 המוקדמות באוגוסטה, ג'ורג'יה; לקראת סופו של העשור הוא עבר לאטלנטה, שהפכה למרכז כלכלי אזורי. העתון הופץ באזור נרחב; בעיירות הקטנות של אלבמה, ג'ורג'יה, דרום קרוליינה וצפון פלורידה (בכל אתם מקומות שבהם היו קרובים רבים של יהודים מאטלנטה).

המקצוע כיום

כיום עתונות יהודית בצפון אמריקה היא מקצוע בזכות עצמו. תכרות

עתונים אלה נוצרו במטרה לספק לוח מודעות כתוב לקהילה. אולם הכלכלה תהפוך במהרה לגורם המניע את קיומם. ניתן לנסח זאת בפשטות: אילו הם לא היו

מכסים את הוצאותיהם באמצעות ההכנסות מפרסום והפצה, הם היו מתנוונים ולבסוף נעלמים. היו בעבר וישנם גם היום עתונים יוצאי דופן, הממונים על ידי נדבנים עשירים, הרוצים בקיום העתון (ומשתמשים בהפסדיו כהוצאה מוכרת לצורכי מס).

העתון היהודי הראשון הראוי לציון ביבשת שאולי בישר את המשבר הקיומי הנוכחי של יהודי אמריקה בנוגע לדרכי השמירה על יהדותם בקרב תרבות נוצרית חילונית – נגע ללא יהודים באותה מידה שהוא נגע ליהודים עצמם. בשנת 1823 הופיע מה שנחשב לכתב העת היהודי הראשון The Jew (היהודי). הוא נוסד בעקבות שלוש שנות פעילות של "האגודה האמריקנית לשיפור מצבם של היהודים". קבוצה זאת, שהוקמה בניו יורק, החלה להוציא לאור את העתון ישראל'ס אדבוקייט והטיפה לכך ש"הנוצרים יובילו את אחיהם היהודים אל אגן הטבילה".⁵ כמענה לכך החל להופיע היהודי, עתון פשוט שהודפס על ידי סולומון הנרי ג'קסון, שזכה לפרסום גם בזכות היותו גיסו של דמות רבגונית, מרדכי עמנואל נח, אולי היהודי האמריקני המפורסם ביותר באותה תקופה. (בין הסיבות לפרסומו היה הכינוי שנתן ב-1825 ל"גראנד איילנד", הסמוך לבאפלו שבמדינת ניו יורק. במקום זה, שקרא לו "אררט", מקום חנייתה הסופי של תיבת נח המקראית, ביקש להקים מקום מקלט ליהודי העולם).⁶

כתב העת של ג'קסון ניסה "לנצל את מלוא ההזדמנויות שהוענקו לעתונות יהודית בתחרה פתוחה", דבר שהיווה תפישה חדשה עבור היהודים. לכן הוא "קרא תיגר בגלוי על הסמכות והדייקנות של הברית החדשה."⁶

בשנה ויותר (בהתאם להיקף ההפצה ולגודל השוק).

הוצאות השיווק כיום גבוהות מתמיד. בעשור הקודם, עתונים רבים הקימו מחלקות מיוחדות לשיווק/הפצה. פעולות אלה עשויות בהחלט להשתלם. בעתונים המצליחים יותר עשויות ההכנסות להגיע ליותר מעשרה מיליון דולר לשנה. עתונים אלה זקוקים לכוון אדם איכותי. החזקת צוות כזה משמעותה - מתן משכורות גבוהות. ואכן, אין זה נדיר לראות במחלקות הפרסום מספר אנשים בדרג הבכיר אשר משתכרים יותר מ-100,000 דולר לשנה. משכורתיהם של עורכים ראשיים עשויות להתקרב לגבול שש הספרות. רובם משתכרים הרבה פחות; בדרך כלל המשכורת ההתחלתית המוצעת למשרה היא בין 18,000 ל-25,000 דולר לשנה. בסמוך לפני השטח ניצבת הדילמה הקיומית של העתונות האנגלו-יהודית: להפיץ את החדשות הטובות על השירותים החברתיים הנפלאים של הקהילה, שירותי הדת שלה ויוזמות נוספות. ומן הצד האחר, יש למלא גם את התפקיד המסורתי של העתונות ככלב השמירה של החברה.

על העתונים לקרוא תיגר על המוסדות היהודיים כאשר הדבר נחוץ, וחובתם להשמיע את קולם של אלה שאינם מרוצים מהחיים היהודיים המאורגנים. לכן, עורכי העתונים היהודיים חייבים להעלות שאלות לא פופולריות, כאלו שתרגונה קוראים ומנהיגי קהילה בעלי השפעה. הדבר חייב להיעשות תמיד ברגע הנכון ובדרך אפקטיבית - וזו משימה שאינה קלה ואינה פשוטה מהסיבות הבאות:

- ◆ הדבר בלתי אפשרי כאשר עתונים גדולים (וגם עתונים קטנים) הם בבעלות הממסד עצמו - הפדרציה היהודית.
- ◆ הדבר בלתי אפשרי כאשר חייבים להתניחם ברגישות גדולה כלפי מפרסמים חשובים - אשר לתקציב הפרסום שלהם יכולה להיות השפעה גדולה על רווחיות העתון.
- ◆ הדבר בלתי אפשרי כאשר מדובר לא בעתונאי מן השורה אלא בעתונאי יהודי.

הנקודה האחרונה היא חיונית להבנת הנושא. אנו עתונאי הקהילה באופן מובהק. תפקידנו להיות נגישים, להיות מנהיגים של ציבור. קרה שאנשים ממש עמדו בתור בזמן הקידוש של שבת במטרה לנוף, לשבח להציע או לדחוק בי בנוגע למה שהופיע (או שלא הופיע) בדפוס. פעם נקלעתי לעימות בחדר השירותים של בית קולנוע. כאשר עורך של עתון יהודי נכנס לתוך מוסד "כשר" באמריקה, הוא עושה בדיקה מהירה של השריון המנטלי שלו לפני שהוא פוסע בקלילות פנימה מבעד לדלת (או, תלוי בשבוע, מרכיב לעיניו משקפיים כהים). אין בנמצא עורך אחד של עתון יהודי איכותי, שלא היה לו עימות חריף עם מנהל סניף של פדרציה יהודית. באטלנטה, איימו עלי באופן קבוע בהפסקת הפרסומות מטעם הפדרציה - המכניסות כ-50,000 דולר לשנה - עקב סיפור עתונאי לא אוהד.

כפי שאמר עורך מסוים, שביקש להישאר בעילום שם מסיבות מובנות: "הביטוי 'מי שמשלם לחלילן הוא שקובע את המנגינה' שריר וקיים במידה רבה כמוטו של העתונות היהודית." מה שמתואר כאן הוא המתח הטבעי - בזמנים הטובים - בין הצד העסקי של העתונות היהודית לבין "טוהר" המוצר שהיא עורכת. או כפי שהעורך של הניו ג'רסיס ג'ואיש ניוז מנסח זאת: "החומה הסינית [בין הצדדים] צריכה

השמה מקצועית מחפשות לעיתים קרובות עורכים וכתבים לעבודה בתחום. האיגוד המקצועי - "אגודת העתונות היהודית-אמריקנית" - פעיל למדי. האגודה עורכת מדי שנה מספר כנסים (הן בנושאי עריכה והן בנושאים עסקיים). אישים כמו הסנאטור ג'וזף אי. ליברמן ופרופסור אלן דרשוביץ' מבית הספר למשפטים בהארורד מזכירים את האגודה בנאומיהם. יש לאגודה עלון חדשות קבוע והיא מפעילה אתר ברשת האינטרנט (www.ajpa.org). היא אפילו מפעילה שתדלנות בקונגרס עם קבוצות מיעוט אחרות המוציאות עתונים, בנוגע להשפעה של התייקרות הדיור, באמצעות "הקואליציה של האגודות לעתונות רתית".⁸

באשר לעתונים עצמם, רבים מהם מצליחים למכור פרסומות בהיקף של כמה מיליוני דולרים לשנה. כמעט כל העתונים הללו הם שבועונים. שלא כמו בעשורים הקודמים, כבר אין צורך לעשות "אמריקניזציה" של מהגרים חדשים. המטרה היא לשמור על תחושה כללית של קהילה, ולהיות ספקים טובים של חדשות. הרוב המכריע של העתונים הוא באנגלית, אולם קיימים גם עתונים מיוחדים ברוסית, בעברית ובפרסית. לפורוורד הניו יורקי יש שבועונים ביידיש וברוסית.

בעתונים אלו עובדים כיום צוותים של עתונאים מיומנים, ולא פעילי הקהילה הנלהבים, שהיוו בעבר את הגרעין הקשה של הצוות. הם מתחרים בשבועונים כלליים וגם ביומנים בכל המישורים - גיוס עובדים, השגת סיפורים חדשתיים חשובים ומכירת שטחים למודעות. לעיתים התחרות הכלכלית בין עתונים בקהילות הגדולות יותר, כמו העיר ניו יורק ודרום פלורידה, היא קשה. הלונג איילנד ג'ואיש וורלד, לדוגמה, פרסם מודעות גדולות התוקפות את הסובסידיה שהפדרציה מעניקה למתחרה שלו, הניו יורק ג'ואיש וויק.

כמעט כל העתונים הללו הם שבועונים המגיעים לבתי האנשים בימי ששי, כדי שיקראו בהם בשבת או בימי סוף השבוע. רשת האינטרנט הביאה, כמובן, משמעות חדשה לנושא העיתוי באיסוף חדשות בנושאים יהודיים. זה יצר בעיות ביחס לרלוונטיות מבחינת הזמן, לעתונים שיש להם מועד סופי (deadline) מוקדם. (האטלנטה ג'ואיש טיימס, בשל לוח הזמנים של בית הדפוס, עורך כיום את העימוד הסופי ביום שני, בעוד שהעתון מחולק רק ביום שישי). אולם ישנם גם אתגרים מרגשים ביצירה של מוצרים חדשים. לעתונים רבים יש כיום אתרים ברשת האינטרנט, ולעיתים קרובות הם מעדכנים סיפורים מקומיים במהלך השבוע, ומספקים עדכונים יומיים באמצעות הסוכנות הטלגרפית היהודית (הידועה בכינוי "ג'ואיש אסושיאטד פרס").

אולם, בדרך כלל, הנושאים שחשובים לקוראים אינם דווקא המהפך האחרון בפוליטיקה הישראלית, או הזווית היהודית בסכסוכים הפנימיים בווינגטון, אלא שלל החדשות המקומיות - בעיקר ההודעות הנוגעות למעגל החיים: מהעריסה ועד לקבר - הנקרא בשקיקה. הקוראים המקומיים יספרו לך שהם עוברים באופן קבוע על מודעות הבר מצווה, האירוסין, הנישואין, הפטירה וכדומה, כדי לשמור על קשר עם האירועים החשובים המתרחשים בקהילה המורחבת. למעשה, המציאות הזאת עוזרת בבחירת הסיפורים לעתון ובאותה מידה בהשגת מפרסמים. אולם, הוצאה לאור בהיקף גדול - בעתונות יהודית או כללית - אינה פעילות זולה. עלויות ההפצה עשויות להגיע למאות אלפי דולרים

ATLANTA
JEWISH TIMES
 INTERNET EDITION

ISSUE DATED: April 13, 2001 20 Nisan 5761

- Current Issue
- Jewish Atlanta
- Subscriptions
- About Us
- Archives
- Write To Us
- People Connector
- Community Calendar
- Advertising Info

try
 free issues
 right now!

Best Of
**Jewish
 Atlanta**
 Sourcebook
 Click here to vote now!

Register
 Simchas
 Here!
 Births/Anniversaries
 Bar/Bat Mitzvahs
 Weddings/Engagements

[Current Issue](#) | [Jewish Atlanta](#) | [Subscriptions](#) | [About Us](#) | [Archives](#) | [Write To Us](#) | [People Connector](#)
[Community Calendar](#) | [Advertising](#) | [6 Free Issues](#) | [Judaism 101](#) | [Register Simchas](#) | [Work for Us!](#)

אטלנטה ג'ויש טיימס, 13.4.2001 - "אנשים בשחור"

ברור). המממנים של השניים הם מייקל שטיינהרדט וצ'רלס ברונפמן בהתאמה. למרות שהעתון השני נראה כ"עתון ישראלי", הוא עושה מאמץ ניכר לשווק עצמו בצפון אמריקה, ומחפש באגרסיביות פרסומות בתשלום משם. (הג'רוסלם פוסט עושה דבר דומה עם מהדורת האינטרנט שלו, אולם רובן המכריע של הפרסומות המודפסות הן ישראליות.)

ידוע ששני העתונים אינם רווחיים. ועם זאת, שניהם עתונים איכותיים אשר משאביהם מאפשרים להם לשמור על נוכחות מסוימת בעולם היהודי, וגם על כמה מהעתונאים הטובים ביותר בתחום. התוצאה היא שניים מכתבי העת היהודיים היוקרתיים והנקראים ביותר על ידי אנשי מקצוע ומנהיגים חילוניים יהודים.

בעלות של פדרציה

לעומת שניים אלה, עתונים יהודיים רבים הם למעשה בבעלות של פדרציות יהודיות, והם מופעלים על ידיהן. פדרציות אלו הן הסוכנויות הפילנתרופיות המרכזיות והגדולות, שהן חלק חשוב בכל קהילה יהודית אמריקנית בעלת גודל משמעותי. משרדי עתונים אלה ממוקמים ברבים מהמקרים במבנים של הפדרציה; עובדי העתון הם חלק ממחלקת יחסי הציבור של הפדרציה. עתונים מעין אלה מייצרים בחלקם מאמרים מעולים, במיוחד בנוגע למצוקות חברתיות. הג'ויש אקספוננט, המטר-וסט ג'ויש ניוז (שמוציא מספר מהדורות), וה-JUF ניוז

לעמוד. עם זאת, איני רואה כיצד העורכים יכולים להתחמק מהתייחסות ליכולת הקיום הכלכלית."

הבעלות על העתונות היהודית
 סקירה מהירה של הבעלות על העתונים היהודיים באמריקה אומרת הרבה על המצב הכלכלי שלהם. שלא במפתיע, עורכים/מו"לים אינם נלהבים למסור מידע ספציפי על כך. כל האנשים שרואיינו לשם כתיבת מאמר זה עשו כן בתנאי שהמידע לא יועבר הלאה. הם חששו שתתעורר דרישה להפחתת דמי המנוי או להורדת תעריפי הפרסום, אם יתברר שהתפוצה נמוכה, והיה גם חשש מדרישה להעלאת שכר מצד העובדים אם יתברר היקף הרווחים.

התקשורת היהודית עושה עבודה גרועה בכך שהיא חוטאת באותם החטאים שבהם היא מאשימה לעיתים קרובות אחרים – והיא אינה פתוחה וגלויה בנוגע לעבודה הפנימית בעתון (בעיקר בנוגע לקבלה לעבודה, פיטורין והוצאות). אנו, השולטים בתקשורת המודפסת (ועכשיו גם במוספים האלקטרוניים באמצעות רשת האינטרנט) פשוט איננו מפרסמים נתונים על רווחים או הפסדים. בהתאם לתקנות רשות הדואר האמריקנית, אנו חייבים להדפיס פעם בשנה פרטים על הבעלות ועל היקף התפוצה. המפרסמים בודקים היטב נתונים אלה – אם הם רואים אותם בשבוע היחיד שבו הם רואים אור. דרך אגב, המפרסמים מקבלים לפעמים נתונים סטטיסטיים מגופתים מאנשי המכירות המבקשים להרשים לקוחות פוטנציאליים עם הישגים כביכול של העתון.

כפי שנאמר קודם, קיימים שני סוגי בעלות עיקריים על עתונים יהודיים: העתונים הם בעיקר עצמאיים או בבעלות של פדרציה.

בעלות פרטית

לפעמים עתונים אלה, כדוגמת הבולטימור ג'ויש טיימס, הם בבעלות משפחה. לעיתים, יש להם גם מועצות מנהלים, ובהן כמה מבני המשפחה המורחבת וחברים קרובים של המשפחה השלטת. כך למשל, המו"ל הנוכחי של הבולטימור ג'ויש טיימס, אנדרו א. ברגר, הוא דור רביעי של מו"לים של העתון. החברה שמוציאה לאור את העתון, "אלטר קומיוניקיישנס", נשלטת על ידי מועצת מנהלים המורכבת מבני משפחה ומספר חברים קרובים.

בעשור הקודם, מנהיגים עשירים במיוחד מהקהילה היהודית נכנסו לתחום התחרותי של העתונות היהודית תוך ניצול כוחם. הדוגמאות הבולטות הם הפורוורד (העיר ניו יורק) והג'רוסלם רפורט (שמיקומו

Commentary

February 2001

Bush, Missile Defense, and the Critics

Frank J. Gaffney, Jr.

Who Needs Medical Ethics?
Sally Satel and Christine Stolba

Mumbling Monuments
Michael J. Lewis

Mistaking One Man for Another—A Story
Ellen Geist

At Play with Susan Sontag
Carol Lamone

Jazz & Its Explainers
Terry Teachout

CONTROVERSY
Facing China
Aaron L. Friedberg & Critics

Books in Review
Francis Fukuyama • Gabriel Schoenfeld • Michael Kimmage
Jonathan Marks • Richard Brookhiser

שער הקומנטרי, פברואר 2001

עתון מסוים של פדרציה, המהווה יוצא מהכלל, הוא הניו יורק ג'ואיש וויק. העתון מקבל סובסידיה נדיבה מ"פדרציית UJA של הפילנתרופים היהודיים של ניו יורק בע"מ". אולם, בשנים האחרונות הוא פועל קודם כל כעתון עצמאי, שלעיתים מבקר דמויות חשובות בקהילה – וגורם לכאב ראש גדול לפדרציה המממנת. העורך הנוכחי של העתון, גארי רוזנבלט, מצטייר בציבור הרחב כסמכות העליונה בתחום האתיקה של המקצוע, וכאדם שידווח על כל הראוי לפרסום ללא מורא.

עם כל השליה, קיים גם צד חיובי לבעלות הפדרציה על עתונים. העורך של ה-JUF ניוז משיקו, ירחון בבעלותה ובניהולה של המגבית היהודית המאוחדת/ הפדרציה היהודית של שיקגו רבתי, מדווח על כך שהעתון מגיע לכ-50,000 בתי אב המהווים יותר מ-50% מקהל היעד. זה נתון מרשים, מפני שמקובל שלא יותר מ-40% מאנשי הקהילה מעורבים בענייניה. העורך מוסיף, שבמודע שעשויים להיות סיפורים מסוימים שהצוות שלו לא יפרסם, הם יסרבו להגזים או לא ידפיסו חומר שגוי.

(שיקגו) הם הדוגמאות הטובות ביותר. לעיתים נאלצים העתונים לסקר פרשיות שנויות במחלוקת, העוסקות בפדרציות או בסוכנויות של הפדרציות, כאשר הסיפורים הופיעו לראשונה בעתונות הכללית. ככלות הכל, ביטאון הבית צריך להתייחס לנושאים שאנשים מדברים עליהם. עם זאת, עתונים אלה משתדלים להשפיע על התוכן של השיחות הללו.

עתונים אלה עצמם מנהלים לעיתים רחוקות, אם בכלל, את החקירה הרצינית הנדרשת כאשר מדובר בפדרציות ובסוכנויות שלהן. בנוסף לכך, לאנשים שתורמים הרבה לפדרציות, אך עשויים להיות שנויים במחלוקת בקהילה הכללית, יש מעין חסינות מפני ביקורת בעתונים האמורים. זהו לקח כלכלי חשוב שכל עורכי העתונים הללו לומדים במהרה.

ב-1999 פרסמה המחליפה שלי באטלנטה ג'ואיש טיימס מאמר על נשיא הפדרציה היהודית המקומית, אשר נתבע על ידי שותפיו לשעבר על רקע עניינים עסקיים. למרות שהנושא דווח לראשונה בשבועון עסקים מקומי, ונדון הרבה בחוגים היהודיים, העורכת קיבלה מספר רב של שיחות טלפון נועזות ושיחות של פנים אל פנים כעוסות.

Hadassah

magazine

features March 2001 • Vol. 82 NO. 7

CASHING IN BLUE AND WHITE CHIPS

By Lisa Alcalay Klug
On the front lines of the high-tech revolution, in Silicon Valley and other centers of the new economy, Israelis account for a disproportionate share of the intellectual capital.

BEYOND FALAFEL: GOOD FOOD COMES TO ISRAEL

By Joan Nathan
In its first generation, Israeli food was utilitarian and the idea of gourmet cuisine was beyond the scope of desert pioneers. But as in so many other areas, Israel has reinvented itself with a growing corps of master chefs.

REVIVAL IN ODESSA

By Shoshana London Sappir
The Black Sea port that was once home to great Jewish thinkers and writers is once again a center of active Jewish life, as cultural, educational and social welfare programs take hold.

Israeli Life: How Supreme is the Court?

By Rochelle Furstenberg

Arts: Life as Theater—A Tragedy

By Michelle Falkenstein

Profile: David A. Wolf

By Miryam Z. Wahrman

Good food comes to Israel.

From Rescued Seeds

After 14 years of cultural drought, Jewish life is again flourishing in Odessa.

departments

President's Column
Editors' Wrapup
Inside Hadassah

Letter from New York: Rethinking Peace and Security
By Adam Dickter

The Jewish Traveler: Thessaloniki
By Esther Hecht

Family Matters: The Original Spark
By Kate Wenner

Medicine: A New Front Against AIDS
By Wendy Elliman

מזין הדסה, בין הנושאים: חיים יהודיים חדשים באודסה ומזון ישראלי – מעבר לפלאפל

מתפוצתם של השבועונים הקהילתיים, יש להם השפעה כלכלית, הן על הפרסום והן על העריכה. אזור התפוצה שלהם גדול יחסית - בפועל מחוץ לחוף - ולכן הם מושכים סוג שונה של מפרסמים. ההכנסות מתקבלות בעיקר מפרסומות למוצרי המזון העיקריים המשווקים לקהילה היהודית, ומסוכנויות נסיעות וארגונים שמקדמים סיורי תודעה יהודית, טיולי קיץ של צעירים לישראל ומהנות ליהודים.

עתונים אלה מקפידים בדרך כלל על הוצאות תפעול נמוכות יחסית באמצעות שימוש ב"כתבים עצמאיים" (פריילנסרים). ידוע שהם משלמים לפריילנסרים הרבה יותר מאשר השבועונים המקומיים. לדוגמה, עבור עתונאי פריילנסר, זהו ניצול טוב יותר של הזמן - וזהו מקום יוקרתי יותר להופיע בו. שבועונים מקומיים עשויים להציע מ-35 עד 200 דולר לכתבה (למרות שעל סיפור שער ניתן לקבל במקומות מעטים עד 1,000 דולר).

מדיה אלקטרונית

מאז הופעתה של רשת האינטרנט, ההוצאה לאור הפכה זולה יותר באופן משמעותי. די במחשב, חיבור לאינטרנט וסורק אופטי. למעשה לכל עתון אנגלו-יהודי יש עמוד משלו ברשת או שהוא מפתח עמוד כזה. כך נפתחו אפשרויות חדשות, המבוססות על המשאבים הקיימים של העתונים היהודים.

לדוגמה, עמוד האינטרנט של הבולטימור ג'ואיש טיימס, www.jewishtimes.com, מוכר פרסומות ומצליח לכסות את הוצאותיו (באופן חלקי, מפני שהצוות הקיים, כמוני למשל, משלב את התכנים שלו באתר). דוגמה אחת לאפשרויות החדשות היא העדכון היומי של הודעות הפטירות באתר האינטרנט. מדור זה של האתר מציג פרסומות לשירות הסעדה המבצע משלוחי ארוחות לבתי אבלים. ההנחה היא שאנשים, שהם במקורם מבולטימור ועברו לגור בפלורידה או במקום אחר, יכולים מדי פעם לבדוק אם התרחשו מקרי פטירה אצל מכריהם ולהגיב במידת הצורך.

ויכוח פנימי שטרם מצא את פתורו עוסק בשאלה: האם פרסום חדשות בדפי הרשת טרם הופעתו בדפוס מזיק לשבועון. כיום, זו אינה סוגיה חשובה; הקוראים, ברובם, עדיין רוצים לראות פיזית את הטקסט מודפס. רק קוראים מעטים בודקים את אתר האינטרנט של העתון היהודי שלהם במטרה לקבל עדכונים יומיים. הרוב מסתפקים בביקורים מדי פעם באתר.

קיימים מספר אתרים מרשימים בתחום, כמו jewishfamily.com, שנמצאים אך ורק ברשת האינטרנט (למרות שנעשה ניסיון ראשוני להוצאת עתון מודפס). החברה שמחזיקה את האתר מפרסמת עכשיו שורה של עתונים המופיעים ברשת בלבד, (FamiliaJudia.com, Jbooks.com, Jvibe.com, GenerationJ.com, InterfaithFamily.com, SocialAction.com, Shma.com, JewishSports.com). אתרי האינטרנט רבים קיבלו התחייבויות ממוסדות שונים לסיוע בכיסוי ההוצאות. ודרך אגב, הדבר מקובל גם מחוץ לעתונות היהודית, לדוגמה באתר הפופולרי beliefnet.com (הכולל גם חטיבה יהודית).

קיימים גם מגזיני רשת. בדרך כלל הם פרי מחשבתו של יהודי

Visit our other websites:

- www.FamilyLife.com
- www.Jewish.com
- www.Jvibe.com
- www.GenerationJ.com
- www.JewishFamily.com
- www.SocialAction.com
- www.Shma.com
- www.JewishSports.com

For Holocaust Memorial Day, April 20:

As Americans, our national passion is to prolong our children's childhoods; as Jews, our natural instinct is to protect our children from harm. Given this situation, how do we address the enormity of the Holocaust with them, and when do we start?

Read a Canadian family's experience of Holocaust Memorial Day in Israel: *The Longest Minute Ever*

In this *Dear Rabbi*, Bradley Shavit Artson responds to the question "Why did God allow the Holocaust to happen?"

The Sundance Channel will be showing some excellent films to commemorate Holocaust Memorial Day: *Night and Fog*, *Raw Images from the Optic Cross* and *Europa, Europa!* Also Showtime will present *Varian's War*

One Jewish Life:

Every year, I think about going to the services for Holocaust Remembrance Day. After all, I am the daughter of survivors. This is about my family. This is for me.

For Israel Independence Day, April 26:

Celebrate by making a cake in the shape of Israel. Here's how.

A novelist identified with secular Israeli culture, Mr. Yehoshua has nonetheless written a book steeped in Jewish tradition.

Dear Rabbi:

In this *Dear Rabbi*, Bradley Shavit Artson has some wonderful advice for my readers of very different observance levels who want to stay connected.

Click here to send your questions to Dear Rabbi

עתון המתפרסם רק באינטרנט - ג'ואיש פמילי

ההשפעה של זרכי פרסום חדשות

שבועונים אינם הפרסומים היהודיים היחידים בשטח. קיימים גם ירחונים ודו ירחונים מבוססים היטב, המטביעים את חותמם. חלקם ביטאונים של ארגונים, אשר עושים עבודת עתונאית רצינית במאמרים שאינם קשורים ישירות לארגון שלהם, אולם יש בהם עניין לקהילה היהודית הרחבה. ביניהם הירחון היהודי הבינלאומי של "בני ברית" ומגזין "הדסה". לעיתים קרובות פרסומים אלה הם גם רווחיים.

מגזין "הדסה" הוא, למעשה, העתון היהודי בעל התפוצה הגדולה ביותר בצפון אמריקה. יש לו בפועל מאות אלפי קוראים, ביניהם רבים מתבעלים של חברות "הדסה". וזהו אכן שוק אטרקטיבי עבור המפרסמים.

עתונים עצמאיים וחדשים יותר, כמו המגזין מומנט, אינם מציינים לאיש מלבד המו"ל שלהם (מייסד העתון - ליאונרד פיין, והנוכחי - הרשל שנקס). בנוסף, יש גם שפע של עתונים אקדמיים, אינטלקטואליים או רווחניים בתפוצה נמוכה יותר. ביניהם שמע (מגזין לחשיבה יהודית אמריקנית), לילית (פמיניזם יהודי), תיקון (ליברלי), וקומנטרי (מגזין קונסרבטיבי. למרות שהועד היהודי אמריקני הליברלי הוא המו"ל, מערכת העתון עצמאית).

למרות שהתפוצה של כתבי עת אלה בדרך כלל נמוכה יותר

ליהודים. יש, כמובן, מודעות מיוחדות של בתי כנסת וסוכנויות יהודיות, המכוונות לקהל היעד שלהן, והמספקות מידע על תוכניות לזמן הקרוב ועל יוזמות חדשות.

בתקופת בחירות, פוליטיקאים רבים מפרסמים מודעות בתשלום. יש המפרסמים ברכות לקראת חגים בגליונות שלפני ראש השנה, הנוכה ופסח. (באטלנטה, פוליטיקאים שונים, החל ביו"ר בית הנבחרים האמריקני לשעבר, ניוט גינגריץ, וכלה במצליף הנוכחי של המיעוט בבית הנבחרים, ג'ון לואיס, אינם מחמצים הודמויות כאלה).

מבנה הפרסומות עצמן חושף תמונות מרתקות של מה שהשוק הכללי מאמין שיעורר עניין אצל יהודי האזור. בדרך כלל יש מודעות רבות של חנויות יוקרה לבגדים ולריהוט ושל סוכנויות נסיעות. אנשי המכירות של הפרסומות בעתונים יהודיים שונים, כגון אלה שבהם עבדתי, מעודדים את החנויות הללו לשווק את סחורתן באמצעות עתונים יהודיים בעזרת סקרים מקיפים (ויקרים) בקרב הקוראים, אשר

Search

- News Up Front
- Editorial & Opinion
- Religion
- Community
- Federation
- Kids' Page
- Life Cycles
- What's Cooking?
- Health
- Arts & Entertainment
- Business & Finance
- Classifieds
- Camps

Our subscribers receive the fabulous Special Sections through out the year. Click here to receive Style, Weddings and all of the other terrific special sections to the Jewish Exponent.

A Matter of opinion Major Leaguers

Quiet on Israeli Left Helps Sharon

The Palestinians hope to regain the diplomatic initiative following Israel's announcement that it will build another 700 housing units in two Jewish communities in the West Bank.

Do you collect baseball cards and how would an all-star team of big league Jews do?

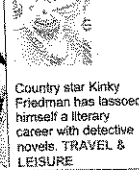
Go to Article

Trick to Staying Young? Try Grandparenting!

Grandparents, said Sandy Fryer of the Jewish Family and Children's Service, "are an integral part of the family experience. If they are not present for any reason, children are really losing out on a wonderful ethnic, cultural and spiritual connection."

Arts & Entertainment Write Ten, Cowboy!

Country star Kinky Friedman has lassoed himself a literary career with detective novels. TRAVEL & LEISURE

A visit to South Africa reveals a sultry continent where the lion king is a real-life

Go to Article

Receive FREE weekly e-mail updates with news links and events. Type in your name and e-mail address here:

FORWARD

IN THIS WEEK'S FORWARD
 April 13, 2001

Editorials

The Museum and the R

News

Census Figures Seen Yielding Loss of Clout On Capitol Hill

Shoah Museum in Turmoil Over Bid To Oust Chief

Judge Slams ADL for Hurting Couple Tarred As 'Anti-Semites'

Israeli Military Suspects U.S. Rivals Of Sabotaging Arms Sales to India

A Chasidic Spokesman Espouses Modernity and Race Separation

LETTER FROM ARGENTINA: Economic Disaster Means Last Tango For Middle Class

Forward Forum In Praise of a Visionary Leader

Palestinian Strategy Begins to Backfire

Mistreating the Strangers in Our Midst

FastForward THE FOOB MAVEN: A Half Year Round, Conscious Is a Blank Canvas for Culinary Artists

Tuning In to the Spiritual Sounds of Synagogue Life

Behind in the Bills? Call the Taskmistress

THE PORTION: Swapping the Bread of Affliction For the Covenant

From the first, the idea of an American Holocaust museum has raised a host of deeply disturbing questions. Early critics warned that the memorial born in political sin, a product of President Jir Carter's need to reconnect with Jewish voters, would risk turning the memory of the 6 million martyrs into a Washington political football. If since have done little to disprove the warning.

No less troubling, some critics wondered what made for Washington to build a memorial to that of Nazism in the first place. After all, the Holocaust is America's crime, but Germany's. If America intent on creating a national symbol on the 'Wa Mall to arouse the conscience, these critics arg would do well to build a museum of slavery, or memorial to the decimated world of America's indigenous peoples, or both.

In the eight years since its opening, the United Holocaust Memorial Museum has won over its doubters by the sheer power of the story it tells skill and delicacy with which it tells that story, recounting the horrors perpetrated by the Nazi machine, the museum has become a permanent to the world of the depths to which humankind when passions run unbridled. Through the m searing experience of the Jews of Europe is one moral lesson for all humanity, much as the Jew from Egypt shaped our shared moral heritage r ago.

Credit for the Holocaust museum's achievement to many individuals, none more so than the six chairman of the museum's governing council, I Wiesel, who set the project in motion and lent stature, to Harvey Meyerhoff and Miles Lerman guided the museum through the critical years b after its birth. In particular, though, credit belo Rabbi Irving Greenberg, the first director of th council and its current chairman. It was his vis universal message in the particular Jewish exp the Holocaust, a theme he has developed in 30 an engaged theologian and taught to an entire j of American Jewish community leaders, that st museum's underlying message and gives the in

Receive 4 Free issues of The Forward when you subscribe.

BREAKING! ELSEWHERE ON THE WWW: April 13, 2001 Last Update: 10:20 am EDT

Breaking News From Ha'aretz

Israeli Minister: Put Arafat on Trial for War Crimes

Palestinians Blame Israel for Botched Car Bomb

Jewish Groups Upset Over Comic Strip

Passover Police Launch Tel Aviv Raids

Sharon Says He'll Accept a Palestinian State Once Violence Ends

Jesus Getting a More Jewish, Middle Eastern Face

L.A. Shooter Gets Five Life Terms

ג'ואיש אקספוננט הוא אחד העתונים היהודיים הוותיקים בארצות הברית, ומופיע מאז 1887 (למעלה מימין). הפורוורד היה בראשיתו עתון יידי

היהודיים יכולים למושך אנשי מכירות איכותיים, הנדירים בתחום. רוב העתונים בשווקים הגדולים יותר התרחבו במידה מסוימת בשנים האחרונות, בנוסף להוצאת כתבי העת החדשים, שתרמו לרווחיות. הג'זאיש ניוז בניו ג'רסי, שמוציא כיום מספר מהדורות, הוא מקרה מבחן טוב. "היינו רווחיים בחמש השנים האחרונות," מדווח עורך העתון. "ציפינו לשמור על רמת הכנסות או להגדילן, כשהגדלנו את מספר המהדורות, במטרה להגדיל את התפוצה הכללית וליצור יותר אפשרויות פרסום בעזרתן."¹⁷

נעשו גם ניסיונות רבים לצמצם בהוצאות העריכה באמצעות שיתוף פעולה בין עתונים שונים. רוב הניסיונות לא האריכו ימים. לדוגמה, שיתוף הפעולה שנעשה בתחילת שנות ה-90 בין הושינגטון ג'זאיש וויק, הלונג איילנד ג'זאיש וורלד והפאלם ביץ' ג'זאיש ניוז. הכישלונות נבעו לרוב במידה רבה מקשיים בשיתוף פעולה עקב הבדלים אישיים והבדלים בין השווקים השונים שהעתונים פועלים בהם.

היו גם ניסיונות מצד עתונים מסוימים למכור כתבות של העובדים הקבועים שלהם לכתבי עת אחרים. הבולטימור ג'זאיש טיימס ניסה לעשות זאת בתחילת שנות ה-90 והדטריויט ג'זאיש ניוז/אטלנטה ג'זאיש טיימס מנסה עכשיו לעשות זאת שוב (שניהם בעלות החברה "ג'זאיש מדיה רנסנס"). לעיתים, כמו במקרה האחרון שהוזכר, החומר ניתן חינם בתקווה לעורר מודעות לאיכות החברה, דבר שעשוי לסייע בתחומים שונים: החל בגיוס כוח אדם וכלה בניסיונות לרכוש עתונים נוספים.

וכפי שנאמר קודם, למעשה כל עתון יהודי ממשיך את המסורת של יותר מחצי מאה של התקשרות עם הסוכנות הטלגרפית היהודית (JTA), אשר מעדכנת אותו בהתפתחויות האחרונות בעולם ובישראל.

רעידת האדמה השפיעה

לעיתים עשויים להשפיע על העתון ועל ההכנסות מפרסומות בכיוון זה או אחר אירועים שמעבר לשליטתו של העורך. נושא שמעטיק תמיד עורכים ומו"לים הוא מה שנראה כהתייקרויות האנינסופיות בעלויות ההדפסה, הנייר והדיו. העתון היהודי של סן פרנסיסקו, הג'זאיש בולטיין אוף נורת'רן קליפורניה, הושפע מהקשיים הללו בשנים האחרונות. העורך שלו מדווח כי "צמצמנו את גודלם של עמודי העתון, ביצענו עבודות דרך מכרו, ייעלנו את תהליכי ההפצה וניסינו לשמור על היקף מודעות של יותר מ-50%."¹⁸

עתונים מסוימים בפורמט של מגזין, כמו הבולטימור ג'זאיש טיימס, שומרים על חלוקה של העתון ל-60% מודעות ו-40% חומר מערכת, הדטריויט ג'זאיש ניוז קבע חלוקה של 35%:65% בשנים האחרונות, בעוד שהאטלנטה ג'זאיש טיימס מנסה לשמור על מקסימום של 55% מודעות. כאשר מישהו אינו נזהר בשמירת כללים רופפים אלה (אשר מחושבים במדויק באמצעות תוכנות מחשב), מתח הרווחים עלול להצטמצם במהירות.

לסיפורים שנויים במחלוקת יש כמובן השפעה משלהם. כאשר הגיו יורק ג'זאיש וויק חשף בקיץ 2000 פרשה מזעזעת של רב אורתודוקסי ידוע שהואשם בהתעללות מינית בקטינים, עלה מספר הכניסות לאתר האינטרנט והסתמנה גם עלייה במכירות בחלק מדוכני

כוללים לפעמים הפעלה מקצועית של קבוצות מיקוד.

וכידוע לכל, יש מהזוריות שנתית בפרסום. לדוגמה, בקיץ יש ירידה בהיקף הפרסומות, כאשר יש פעילויות מעטות המיוחדות ליהודים (ואו פחתות גם הפרסומות מטעם הסוכנויות היהודיות). יש שלושה גלים גדולים של פרסום לקראת שלושת החגים העיקריים הנחגגים באמריקה - ראש השנה, חנוכה ופסח.

בחנוכה, מתפרסם מדרך מתנות מיוחד, שההכנסות ממנו גדולות. עתונים מסוימים, שבעריכתם הייתה מעורב, וכללו בשבוע רגיל 68 עמודים, התרחבו לקראת חנוכה והגיעו ל-176 עמודים. העמודים הנוספים כללו ברובם מודעות עם ברכות לחגים ופרסומות למזון ומתנות. עם זאת, למרות שהעתונים היהודיים מבוססים היטב, יש להם קשיים גדולים בקבלת פרסומות מרשתות השיווק הארציות. הפרסום של חברות כאלו מגוהל לרוב על ידי סוכנויות פרסום, אשר מעדיפות לפרסם מודעות גדולות או לצרף עלון פרסומת נפרד ביומונים בעלי תפוצה גדולה. פנייה ישירה לקהילה היהודית, או לכל קבוצה אתנית אחרת, נראית בדרך כלל כבזבוז זמן מכיוון שחברי הקהילות האלה ברובם נחשפים גם ליומונים הכלליים.

באטלנטה, אפילו חברת ענק כמו "הום דיפו" - שבסיסה בעיר זו ושהוקמה על ידי שני נדבנים יהודים עם מעורבות גדולה בקהילה - אינה מפרסמת באטלנטה ג'זאיש טיימס. בעל העסק העצמאי הוא עמוד השדרה של הפרסומות בתשלום בשבועון האנגלו-יהודי. שנות ה-80 היו תקופת טובה לעסקים הללו וההכנסות היו גדולות. העתונים גדלו והשתפרו והיהודים נטלו חלק בצמיחה הכללית במדינה. אולם באמצע שנות ה-90, כששרר מיתון באמריקה, רבים מהעסקים הקטנים הללו נסגרו. לעיתים הם נרכשו על ידי רשתות ענק ארציות, שצמחו בתקופה זו. כתוצאה מכך, העתונים כיום ברובם קטנים יותר - גם כתוצאה מהעלייה בהוצאות ההדפסה והדיוור.

בפיטסבורג, העתון היהודי "הושפע קשות מהירידה במספר הסוחרים העצמאיים," אומר העורך הוותיק של העתון. הוא גם מאשר את העובדה שהניסיונות להשגת פרסומות מרשתות ארציות מסתיימים בכישלון או בהצלחה מעטה.¹⁹

כדי לפצות על אובדן ההכנסות מעסקים אלה, חיפשו העתונים מקורות הכנסה אחרים. בשנים האחרונות התחילו עתונים רבים להוציא לאור כתבי עת אחרים, בדרך כלל מגזינים בפורמט מבריק שהמו"ל מוציא מספר פעמים, עד שש, בשנה. האופי של המגזינים האלה מגוון: החל ממגזינים שהם יהודיים מעיקרם (כמו המגזין אינסיידי של הג'זאיש אקספוננט) וכלה במגזינים כמו סטייל, שהוא עתון כללי לחלוטין העוסק בנושאי סגנון חיים ואשר יוצא לאור בבולטימור ובדטריויט (במהדורות שאינן קשורות ביניהן). למעשה, כיום כל עתון יהודי בעל גודל משמעותי מפרסם מדי שנה, או בכל שנתיים שלוש, "מדרוך לחיים יהודיים" באזור שלו. המדריכים כוללים מספר מאמרים כלליים על החיים היהודיים באזור, אולם רובם מוקדש לרשימה ולתיאורים מקיפים של כל פעילות יהודית המקובלת על הציבור (כלומר, כל דבר מלבד "יהודים למען ישו", "יהודיים משיחיים" ודומיהם).

פרסומים נפרדים אלה ממלאים תפקיד חשוב, שהעתונים הגדולים יותר מחמיצים לפעמים - הם מאפשרים לאנשי המכירות להשיג הכנסות משמעותיות נוספות. זהו הישג חשוב, שמשמעותו היא שהעתונים

פורמלית או לא פורמלית - עם פדרציות, סוכנויות ואנשים השואפים ליצור קהילות יהודיות בריאות ומשגשגות. עתונים אלה חייבים להלך על חבל דק במיוחד בין כיבוד התפקיד המסורתי של התקשורת ככלב שמירה, לבין נשיכת היד שהכל יודעים שהיא המאכילה אותו. ובנוסף לכך - הם חייבים להרוויח כסף והרבה באמצעות מכירת פרסומות. שבועון חזק משפיע על חוסנה של כל קהילה. עם כל המתחים הפנימיים, העתונים היהודים-האמריקנים נותרו מקומות מפגש לא פורמליים שבהם יכולים יהודים מכל הקבוצות והגוונים להיפגש, באופן סמלי, לפחות פעם בשבוע. באמצעות מאמרים, מכתבים וטורים, הם יכולים להחליף דעות, לבטא תלונות, וללמוד אחד על חיי האחר. ההיבטים הכלכליים שבזכותם הכל נוצר ומתקיים הם סבוכים, ממש כמו חיי היהודים באמריקה.

עברית: טלי גלבווע-נאור

1. Arthur Hertzberg, *The Jews In America: Four Centuries of an Uneasy Encounter: A History*. Simon and Schuster, New York, 1989, pp. 19-26
2. Kenneth Libo. "A History of Jewish Journalism in America, in *A People In Print: Jewish Journalism in America*. National Museum of American Jewish History. Philadelphia, 1987, p. 32.
3. Libo, p. 31
4. Libo, p. 34
5. Hertzberg, pp. 95-96
6. Libo, p. 35
7. Libo, p. 34
8. "Postal Rate Update: Increases to Take Effect January 7". *AJPA Newsletter*. December 2000. p. 4
9. David Twersky, E-mail interview, March 9, 2001
10. Aaron Cohen, E-mail interview, March 6, 2001
11. Joel Rottman, E-mail interview February 22, 2001
12. David Twersky, E-mail Interview, March 9, 2001
13. Marc Klein, E-mail interview, February 15, 2001
14. Donna Blankinship, E-mail interview, February 22, 2001
15. Joel Rotman, E-mail interview, February 22, 2001
16. Marc Klein, E-mail interview, February 15, 2001
17. Aaron Cohen, E-mail interview, March 6, 2001

העתונים. (בעיר ניו יורק מקובל שעתונות מודפסת נמכרת בכמויות גדולות בדוכני העתונים הרבים שברחובות).

גם העורכת של הסיאטל ג'ואיש טרנסקריפט מכירה תופעה זאת. לפני מספר שנים פרסם העתון סדרת מאמרים תחת הכותרת "תינוק יהודי ראשון" שהתמקדה בזוג לסבי, אשר אצלן נולד במקרה התינוק היהודי הראשון של אותה השנה. בעוד שהעתון הרוויח עשרות קוראים חדשים בעקבות סיקור הסיפור המיוחד, קורא אחד בלבד ביטל את המנוי שלו. לפי הדיווחים לא ניכרה כל השפעה על הפרסום בעתון.¹⁴ לעומת זאת, העורך של הפיטסבורג ג'ואיש כרוניקל טען שהדפסת מכתב לעורך שהיה "ביקורתי מאוד" כלפי סוכנות יהודית מקומית, השפיע לרעה על מכירת פרסומות.¹⁵

גם גורמים סביבתיים יכולים להשפיע. העתון מסן פרנסיסקו סבל מהירידה הגדולה ביותר בהכנסותיו בחודשים שלאחר רעידת האדמה ב-1988. ההכנסות ירדו ב-30% למשך מספר חודשים - ירידה גדולה יותר מאשר בתקופות מיתון לאומי ממושכות. הסיבה: העסקים הקטנים ניסו להשתקם ולא יכלו להשקיע בפרסומים לקהלים ייחודיים.¹⁶ ההתרחשויות בתקשורת הכללית יכולות גם הן להשפיע. כאשר ביומן המקומי דטרויט פרי פרס היתה שביטה ממושכת באמצע שנות ה-90, הרי שהדטרויט ג'ואיש ניוז השיג לא רק פרסומות נוספות, אלא גם מספר כתבים פרילנסרים.

בסיכומו של דבר, שמירה על הוצאות נמוכות ורווחים גבוהים הם שם המשחק. העתון שיקגו ג'ואיש ניוז נאבק בשירות הדואר האמריקני כדי לקבל סטטוס מיוחד שיאפשר את הוזלת הדיוור. בשילוב עם פעולות נוספות - כמו רכישת נייר קל יותר - הצליח העתון לצמצם את הוצאותיו ב-100,000 דולר בשבע השנים האחרונות. חלק מהכספים שנחסכו הושקעו בעתון במעבר לדרך שער מבריק ולכריכה מושלמת - בניסיון, כמו כן, למשוך מפרסמים נוספים.¹⁷

השפעה על חוסן הקהילה

מחקר אמיתי של העתונות האנגלו-יהודית אך החל. למרות שנעשו עדיין רק מחקרים מעטים בתחום, הוא פורח והופך לגורם של קבע בזירה היהודית-אמריקנית. הטובים בכתבי העת הללו הם שותפים -